

Informátor

ADOPTCE SRDCE

Číslo 38

Občasník pro účastníky programu

červenec 2016

*Vážení přátelé,
milí adoptivní rodiče, v tomto roce si připomínáme 20 let trvání programu Adoptce srdce. Při této příležitosti jsem spolu s hlavním koordinátorem Maitri, Tadeášem Makulským z Gdaňska, navštívil misijní stanice ve Rwandě o Kongu, kde tento program probíhá. Stručnou zprávu z této cesty najdete v příloze, v samotném Informátoru pak několik zážitků z putování po Rwandě a Kongu.*

Klidný čas prázdnin a dovolných přeje

Josef Kuchyňa

Na skok v Kibeho

Po několika hodinách strávených na misijní stanici vyjíždíme v 16 hodin z Ruhango směrem na Kibeho. Až do Butare, univerzitního města v jižní Rwandě a sídla biskupa, jedeme po dobré asfaltce. U silnice jsou často vidět policejní hlídky, které bedlivě sledují provoz a měří rychlost. Řidiči na jejich blízkost upozorňují pohlíkávaním a domluvenými posunky ruky.

Zhruba po hodině jízdy odbočujeme na kraji Butare na cestu vedoucí do Kibeho – zde asfalt končí a začíná převážně hlinitá vozovka rezavé barvy, která je nyní kluzká a plná kaluží, protože před chvílí začalo vydatně pršet. Na cestě je ale stále živý provoz, především pěších a cyklistů, i když i aut tu jezdí celkem dost. Pěší uskakují stranou před rychle jedoucími auty, která rozstříkují kaluže a neberou na ně žádný ohled. Většina pěších nemá deštník ani pláštěnku, přesto dešť snášejí se stoickým (či lépe řečeno africkým) klidem. Cyklisté většinou vezou objemný náklad: pytle dřevěného uhlí nebo batátů, otepi trávy, kanystry s pivem nebo vodou, dřevo, cihly... prostě vše, co mohou místní potřebovat.

Cesta se kroutí po úbočí kopců a chvílemi sjede do údolí, jímž protéká jakási říčka. Na jednom místě se v údolí objevuje menší čajová plantáž. Terén je stále kopcovitější a místy spadá docela příkře.

Po hodině jízdy po této blátivé cestě dlouhé 26 kilometrů přijíždíme do Kibeho. Je 18 hodin 15 minut a začíná se stmívat. Zajíždíme do misijní stanice sester palotýnek, kde máme připravený nocleh. Vítá nás sestra Odetta, Rwandanka, s níž se ve Rwandě setká-

vám už potřetí, vždy na jiném místě (systém rotace řeholních sester ve Rwandě jsem nepochopil...). Po ubytování jsme zváni na večeři při svíčkách, protože kdesi vypadl nějaký jistič. V přátelské atmosféře vzpomínáme na naše společné začátky při pomoci obětem rwandské genocidy. Sestra Odetta se jako jedna z prvních začala ujímat sirotků, kteří přišli při masakrech nejen o rodiče, případně sourozence, ale často i o dům a zůstali zcela bezradní.

Ráno v 6 hodin 15 minut odcházím se sestrou Martou z misie na mši sv. do sanktuária – zkratkou přes sousední pozemek kněžích palotýnů, kde stojí velká a na rwandské poměry výstavná budova, jejich sídlo a zároveň penzion pro poutníky. Je to moje jediná šance, jak zakusit atmosféru tohoto poutního místa, protože hned po snídani nás čeká nabitý pracovní program. Je zamračené, šedivé ráno a mračna hrozí deštěm – nic neobvyklého v dubnu, kdy ve Rwandě vrcholí období dešťů.

Za 10 minut přicházíme k sanktuáriu. Vidíme do něj vcházet houfy studentů a studentek v tmavomodrých školních stejnokrojích. Studenti obsadili přední polovinu pravé řady lavic, může jich tu sedět snad 80 až 100. Kromě nich je zde asi 30 dalších účastníků mše sv. Bílí jsme pouze my dva, sestra Marta a já. Mši svatou, slouženou v jazyce kinyarwanda, doprovázejí studentky a studenti krásným zpěvem za doprovodu klasického afrického bubnu.

Po mši sv. – zakončené pokropením svěcenou vodou kropáčem připomínajícím menší rýžové koště, z něhož svěcená voda doslova crčí na věřící – vycházíme přes sakristii z kostela zadním vchodem – přímo do areálu střední školy, v němž probíhala mariánská zjevení. Mezitím se dalo do deště, z oblohy crčí ještě více než z kropáče. Vcházíme do nejbližší přízemní budovy vzdálené snad 20 metrů od kostela a dostáváme se do kaple, která byla zbudována přímo v místě prvních zjevení. K těm došlo v tehdejších dormitoriu dívčího internátu. Místo zjevení označuje velká hvězda na pravé straně kaple. Po krátké modlitbě se vydáváme zpět k sídlu sester palotýnek. Doprovází nás mladý sympatický kněz, který sloužil mši sv. – palotýn pocházející z Konga, který spolu s dvěma Rwandany a P. Zbigniewem Pawlowským, Polákem, tvoří „duchovní osádku“ tohoto poutního místa. Nemáme bohužel čas se u nich zastavit a dozvědět se něco více o historii, hlavně však současnosti tohoto místa.

Po rychlé snídani u sester děkujeme za pohostinnost, loučíme se a automobilem vyrazíme do asi kilometr vzdálené školy pro slepé děti, jediné svého druhu ve Rwandě. Cestou projíždíme kolem velkého zdravotního střediska (či malé nemocnice), které postavili sestry palotýnky s finančním příspěvím z Polska. Vjíždíme do spojeného areálu domu sester františkánek a školy pro nevidomé – tabule u vjezdu napovídá, že stavbu financovalo polské ministerstvo zahraničních věcí. Vítá nás sestra Rafala, starší, pohybově trochu omezená sestra, a její spolusestry. Nabízejí nám čaj, kávu a zákusky – pohostinství, které nelze odmítnout. Při čaji vyřizuje můj přítel Tadeáš se sestrou Rafalou administrativní záležitosti týkající se finanční podpory nevidomých dětí, kterou zajišťuje gdaňské středisko hnutí Maitri. Česká větev zde nic nefinancuje, takže se věnuji příjemnému rozhovoru s ostatními polskými sestrami (tento řeholní dům je oproti ostatním, které jsem zatím navštívil, obsazen pouze bílými sestrami, Polkami).

Po půlhodině odcházíme se sestrou Rafalou do školy. Na školním nádvoří je živo, děti právě mají přestávku (a momentálně neprší). Jedna větší skupinka dětí hraje zvláštní hru, jejíž pravidla moc nechápu. Za rytmického potleskávání proti sobě vystartují dvě děti, do rytmu proti sobě poskakují a jedno z nich po chvíli vyzve další dítě, aby se připojilo; dru-

hé zbylé se zařadí zpátky do kruhu. Kromě nich na ploše postávají další menší hloučky a sem tam popocházejí děti ve dvojici – ve škole se neučí pouze zcela nevidomé děti, ale i děti se zbytky zraku, a ty, co trochu vidí, dělají průvodce svým úplně slepým druhům. Mezi dětmi je také několik albínů, kteří na první pohled vypadají jako normální bílé děti. Pigment jim však schází nejen v kůži, ale i ve vlasech, řasách a také v očích, což způsobuje částečnou nebo úplnou ztrátu zraku.

Jak nás děti zaregistrují, začínají se kolem nás shlukovat, hlavně kolem sestry Rafaly. Přicházejí až těsně k nám, dotýkají se nás, my s Tadeášem se jim anglicky představujeme a ptáme se na jejich jména – ony slušnou angličtinou odpovídají.

Za chvíli přestávka končí, děti se vracejí do svých tříd a my se vydáváme na prohlídku školy. Hned u vchodu narážíme na nástěnku, kde mne zaujme velká fotografie rwandského prezidenta Paula Kagameho. Na jiné fotografii ho vidím spolu se sestrou Rafalou. Z nápisů na nástěnce se dozvídám, že pan prezident tuto školu navštívil zřejmě u příležitosti slavnostního otevření.

Nahlížíme do jednotlivých tříd, kde se učí vždy maximálně 8 žáků. K dispozici mají učebnice v Braillově písmu a někteří i speciální psací stroje. V jedné třídě učí nevidomý učitel, který vystudoval vysokou školu.

Mají zde i speciální pracovnu, kde děti mohou pracovat s hlínou a vytvářet keramiku, která se pak vypaluje ve dvou elektrických pecích. V místnosti jsou i některé výrobky dětí. Dozvídáme se, že si z nich můžeme vybrat za dobrovolný příspěvek. Vybiráme si každý pár keramických křížků – na jednom z nich se autor i podepsal: Eric Nsanzimana, 4.B třída, Kibeho. Je to nakonec naše jediná památka na Kibeho, protože na návštěvu obchůdku s devocionáliemi (který tu někde údajně funguje), nezbyvá čas.

Na závěr návštěvy Tadeáš fotí všechny děti, které dostávají podporu z Polska, aby mohl jejich fotografie předat jejich polským sponzorům; jedná se asi o 35 dětí, zdaleka ne všechny, které se zde učí. A výuka zde není zrovna laciná, průměrná rwandská rodina si ji sotva může dovolit. Bez podpory z Polska by řada nevidomých dětí neměla možnost se vzdělávat, protože v normální rwandské škole, kde třídy mívají typicky přes 40 žáků, by se jim nikdo nevěnoval.

Mezitím se opět spustil prudký liják. V dešti se loučíme se sestrou Rafalou, vyjíždíme z areálu školy a opouštíme Kibeho, kde jsme strávili pouhých 17 hodin. Máme namířeno do Butare a dále do Kigali, kde nás čekají další zajímavá setkání.

Josef Kuchyňa

Dodatek:

Jak jsme se nedávno dozvěděli, sestra Rafala Nalęcz měla koncem května autonehodu, při níž byla těžce zraněna, a na následky těchto zranění zemřela 24. června v nemocnici v Kigali ve věku 82 let. RIP...

Poutní místo Kibeho – je prvním církví uznaným místem mariánských zjevení v Africe. Panna Maria, Matka Slova, se zde zjevovala šesti dívkám a jednomu chlapci v rozmezí 28. 11. 1981 - prosinec 1989. Vyzývala k pokání a obrácení a dala jim také spatřit budoucí hrozné události, které Rwandu postihly v roce 1994 (v samotném Kibeho bylo tehdy povražděno na 4000 lidí, další 4000 pak o rok později; zahynula při tom i jedna z vizionářek). Zjevení byla oficiálně uznána místním biskupem v roce 2001. Kibeho se poté stalo významným mariánským poutním místem, kam přijíždějí poutníci z celého světa.

Misie v kraji pod sopkami

Do Konga vstupujeme na hraničním přechodu Gisenyi-Corniche na břehu jezera Kivu, které má dnes překrásnou blankytnou barvu. Místní říkají, že jezero kvete – trvá to jen několik dní a změnu barvy údajně způsobují nějaké řasy, které po pár dnech odumřou a klesají ke dnu – a jezero opět získá svou normální šedavou barvu.

Oproti mé předešlé návštěvě v Kongu se hraniční přechod hodně změnil; prakticky se nijak neliší od přechodů v těch částech Evropy, kde ještě fungují hranice. A lidí se zde pohybuje mnohem více než před třinácti lety. Po kontrole pasů a víz nás čeká ještě kontrola mezinárodních očkovacích průkazů (očkování na žlutou zimnici) a změření teploty bezkontaktním teploměrem. Několik zdravotníků zde má nyní své trvalé stanoviště a berou svou práci velmi vážně. O pár stovek kilometrů západněji (Angola, centrální Kongo) totiž nedávno vypukla epidemie žluté zimnice.

Když jsou všechny formality úspěšně za námi, přecházíme pěšky hranici a nasedáme do připraveného terénního automobilu, který nám zapůjčily i s řidičem sestry palotýnky z Gomy, města rozkládajícího se hned za hranicemi. Automobil, kterým jsme přijeli z Kigali, necháváme ve Rwandě – je to tak jednodušší, vyhneme se tím dalším byrokratickým úkonům.

Vjíždíme do Gomy ... a je to silný kontrast oproti čisté a na africké poměry upravené Rwandě. Ocitáme se ve víru velkého města v špinavých ulicích přeplněných drobnými krámkami, s davy lidí na chodnících a s hustou dopravou bez pravidel. Nejkratší cestou vyjíždíme z města. Na jeho okraji je policejní stanice se závorami přes silnici – zde musí každý automobil zaplatit mýto, než může jet dál. Upřímně řečeno, nevím proč, protože silnice, po které pak jedeme až do Rutshuru, je tak rozbitá, že po následujících 70 kilometrech náš automobil neustále kodrcá po lávových kamenech a naše těla jsou každou vteřinu natřásána. Možná je to příspěvek na bezpečnost – každých pár kilometrů totiž stojí podél cesty vojenská hlídka. V tomto kraji zmítaném už dvě desetky let neustávajícími boji a šarvátkami to jistě není zbytečné gesto, i když v této chvíli je zde relativní klid a cestování je nyní bezpečné (aspoň po hlavních cestách).

Po dvou hodinách úmorné cesty, kdy mé tělo ve skrčené poloze, obložené kufrů, pytlů s kukuřičnou moukou a rezervním kolem se neustále otřásalo, přijíždíme do Murambi, osady poblíž Rutshuru. Už kilometr před misijní stanicí nás očekává několik desítek dětí – zastupují cestu našemu autu. Spolu s přítelem Tadeášem vystupujeme – chvíli mi trvá, než se mé zdřevěnělé nohy přestanou podlamovat – a jdeme spolu s dětmi na stanici, kde nás vítá sestra Dominika.

Zastavení první: Facebook v buši

Misijní stanici vede drobná, útlá, na první pohled až křehká, přesto mimořádně houževnatá a rozhodná žena, sestra Dominika, Polka, která v této výspě, v jedné z nejzapatlejších, nejchudších a nejneklidnějších oblastí Afriky žije a pracuje už desítky let. Přitom jí už pomalu táhne na sedmdesátku.

Po brzké večeři (či velmi pozdním obědě) vycházím na krátkou procházku. Sestra Dominika mi připomíná, že se za chvíli setmí a že do té doby se musím vrátit, protože za tmy zde není bezpečno. Jí samotné už mnohokrát vyhrožovali, že pokud nezaplátí 300 dolarů, tak ji unesou. Požadavky na výpalné ustaly, když se přímo na stanici usadily tři „modré přílby“ – tři vojáci mírových sil OSN Monusco, všichni tmavé pleti (Ghaňan, Guinejec a

Pákistánec).

Vycházím tedy a mířím k blízké vesnici Murambi. Všude vidím spoustu dětí; pro ty malé je bílý muž stále velkou atrakcí, takže se ke mně sbíhají a plaše mě doprovázejí. Zastavuji se na travnatém prostranství mezi domky, kde asi patnáctiletí kluci hrají fotbal. Za chvíli jsem obklopen houfem dvaceti menších dětí. Snažím se s nimi navázat kontakt. Protože vím, jakou jim to dělá radost, začínám je fotit a na displeji jim ukazuji jejich fotky. Vždycky to vyvolá velkou bouři smíchu a fotografií se dožadují jeden přes druhého. Chvilí se s nimi tímto způsobem bavím, více se nedaří, protože na mé pokusy s francouzskou konverzací nereagují.

Mezitím se u mě shlukli i kluci hrající fotbal. I oni po mně něco chtějí – míč. Ukazují mi, s čím hrají (je to „hadrák“ vyplněný nějakým suchým listím), říkají, jak jsou chudí a že na pořádný míč nemají (stojí zde 5 dolarů). Víم že starší domorodé děti to na Evropany zkoušejí; ptám se jich, zda si míč opravdu sami nemohou koupit. Z jejich reakcí si dělám závěr, že využívají mimořádné příležitosti a prostě zkouší štěstí. Bezpochyby jsou chudí a žádný nich by míč sám nezaplátil, ale společně by to nejspíš mohli zvládnout. Sám jsem zde jen na necelé dva dny a nemám příležitost míč koupit, ani nemám místní měnu nebo drobných 5 dolarů, jinak bych asi jejich prosbě vyhověl. Proto je odkazují na sestru Dominiku. Přijímají to lehce...

Ale nevzdávají se; když jim nevyšel míč, zkoušejí něco jiného: jsou chudí a potřebují pomoc – na školu apod. Opět je odkazují na sestru Dominiku, která zde vede program Adopce srdce. Odpovídají, že za ní byli, ale že je „vyhnala“. Na to jim říkám jediné: sestra Dominika tento program řídí a ona rozhoduje, kdo podporu dostane. Program má svá pravidla domluvená s dárci a ta se musí dodržovat.

Mezitím se již začíná stmívat, proto se vydávám zpátky na stanici. Doprovází mě dětská drobotina a jeden z větších kluků, který se nevzdal. Vypytává se, jak se dá dostat na studium do Evropy nebo Ameriky. Snažím se mu vysvětlit, že je to velmi, velmi drahé a že je k tomu třeba zařídit spoustu věcí (sám přesně nevím jakých). A že mi připadá mnohem vhodnější, aby nejdříve dokončil střední školu v Kongu a vystudoval zde i vysokou (například v Gomě) – potom, až bude znát dobře jazyky, bude mít vyšší vzdělání a větší rozhled, pak snad bude šance na nějaké další vzdělání v Evropě. Příkvyuje, že to chápe. Už se chystám s ním rozloučit, když mě překvapí otázkou, zda mám facebookové stránky. Odpovídám, že ne, a ptám se, zda on ano – a slyším pro mě dost překvapující odpověď, že ano, že má své facebookové stránky. Několikrát mi diktuje svou adresu, kterou si nahrávám na video; slibují, že se po návratu domů na ně podívám. Loučíme se a já se vracím na misijní stanici.

Skutečnost, že v těchto místech mají mladí své facebookové stránky mě dost překvapila, ale po chvíli rozmyšlení zjišťuji, že to tak překvapivé není. Ačkoli tato část Konga je postižena metlou neustávajících bojů a šarvátek různých zájmových skupin a téměř vůbec se nerozvíjí (na rozdíl od sousední Rwandy), přece jen je tu vidět mírný pokrok – je tu zavedena elektřina (z místní vodní elektrárny na řece Rutshuru) a je tu mobilní pokrytí. A to Facebooku stačí. Na internet se student může dostat ve škole, v internetové kavárně nebo přes mobil. I když jsou místní lidé chudí, řada z nich – žijících třeba i ve velmi nuzných chatrčích – má svůj mobil a tím i přístup na internet.

A zajímá vás, zda jsem se dostal na facebookové stránky onoho mladíka? I přes určité obavy, zda budu schopen jeho mluvenou řeč dostatečně přesně převést do psaného slova, mě můj jazykový cit nezklamal – trefil jsem se hned napoprvé. Sami se můžete přesvědčit, když si vyhledáte uživatele „*Alpha Izabayo Yeye*“ – a ano, už je mým „přítelem“ ☺

Výsledky hospodaření fondu za rok 2015

A/ Příjmy za rok 2015:	1.535.657 Kč	
dary 001 (pomoc všeobecně)	107.700 Kč	(7,0%)
dary 100 (pomoc hladovějícím)	258.020 Kč	(16,8%)
dary 101 (Adopce srdce)	1.169.760 Kč	(76,2%)
dary celkem	1.535.480 Kč	(100,0%)
úroky z vkladu	177 Kč	(0,0%)

B/ Výdaje za rok 2015:	1.518.040 Kč	
příspěvky 001 (pomoc všeobecně)	136.521 Kč	(9,0%)
příspěvky 100 (pomoc hladovějícím)	242.205 Kč	(16,0%)
příspěvky 101 (Adopce srdce)	1.122.800 Kč	(74,0%)
příspěvky celkem	1.501.526 Kč	(98,9%)
poplatky bance	6.885 Kč	(0,5%)
daň z úroků	27 Kč	(0,0%)
spotřební materiál	138 Kč	(0,0%)
služby	9.464 Kč	(0,6%)
Režijní náklady (náklady na správu fondu):	16.514 Kč	(1,1%)

C/ Zůstatek k 31. 12. 2015: 108.693 Kč

D/ Statistika darů

Za rok 2015 přispělo nadačnickému fondu Maitri 211 dárců, z nich 33 částkou vyšší než 10.000 Kč. Nejvyšší darovaná částka od jednoho darce činila 65.000 Kč, průměrná výše daru na jednoho darce je 7.243 Kč.

E/ Poskytnuté příspěvky:	1.501.526 Kč	
Adopce srdce a Pomoc hladovějícím (Rwanda, Kongo)	1.365.005 Kč	
<i>Soeurs Pallottines, B.P. 930 Kigali, Rwanda</i>		
Hospic sv. Jana Pavla II. v Kabuga (Rwanda)	136.521 Kč	
<i>Soeurs des Anges, B.P. 409 Kigali, Rwanda</i>		

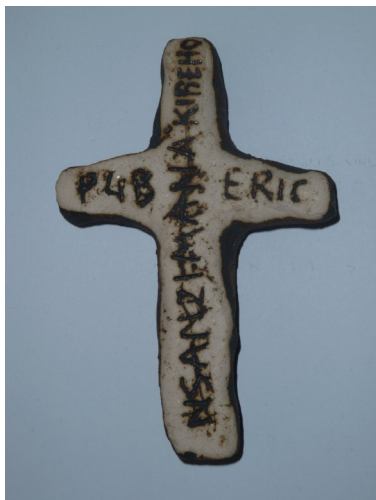
20 let Adopce srdce v číslech

Příspěvky na Adopci srdce:	32.619.842 Kč
Příspěvky na léčení podvýživy:	6.735.883 Kč
Příspěvky na hospic v Kabuga:	1.702.012 Kč
Příspěvky Rwanda/Kongo celkem:	43.251.834 Kč
Příspěvky Manipur (o. Jan Med SDB, Indie):	1.985.389 Kč
Celkový počet podporovaných dětí:	836
Celkový počet adoptivních rodičů:	587

Rwanda a Kongo 2016 v obrazech

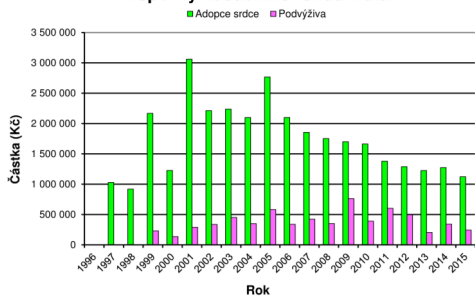

- *Sestra Rafala a Tadeáš ve škole pro nevidomé*
- *Tadeáš předává míč sestře Dominice (Rutshuru)*
- *Křížek z Kibeho*
- *Pásmo sopek na hranicích Rwandy a Konga*

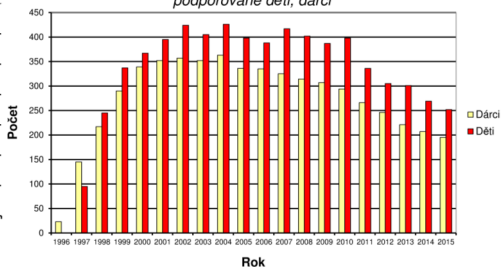
20 let Adopce srdce – statistiky

Příspěvky nadačního fondu Matri

Adopce srdce

podporované děti, dárci

ADOPTCE SRDCE

základní fakta, současný stav (červenec 2016)

Výše roční podpory pro rok 2016:	4.200 Kč (Adopce srdce základní škola) 5.500 Kč (Vzdělání pro sirotky)
Počet podporovaných dětí:	263 (149 základní škola, 114 střední škola)
Počet volných dětí:	51
Počet přihlášených dárců:	209
Počet dárců pro hladovějící děti:	38

Kontaktní osoby:

Josef Kuchyňa, Komárovice 1, 588 22 Luka n. Jihl. , telefon 608 178 122
(registrace přihlášek, přidělování dětí, distribuce dopisů)

Emilie Pavlíková, Dubková 1530, 756 61 Rožnov p. Radh.
(potvrzování plateb, rozesílání Informátoru, překlad dopisů)

Bankovní spojení: 6967640267 / 0100, KB Brno-město

UPOZORNĚNÍ A OZNÁMENÍ

- ➔ **Inspekční cesta do Rwandy a Konga:** v termínu 18. – 29. 4. 2016 podnikli koordinátoři Adopce srdce – Tadeáš Makulski (Polsko) a Josef Kuchyňa (ČR) – inspekční cestu po všech místech ve Rwandě a Kongu, kde probíhá Adopce srdce. Stručnou zprávu z této cesty naleznete v příloze tohoto Informátoru.
- ➔ **Fotografie podporovaných dětí:** většina z Vás, adoptivních rodičů, dostává spolu s tímto Informátorem a zprávou z cesty do Rwandy a Konga také aktuální fotografii podporovaného dítěte pořízenou během této cesty (duben 2016).
- ➔ Prosíme ty z Vás, kteří používají mail, aby nám **poslali svoji emailovou adresu** (na naši adresu maitri@email.cz), abychom Vám mohli poslat elektronickou verzi fotografie Vašeho dítěte (JPG soubor).
- ➔ **Setkání hnutí Maitri v roce 2016** se uskutečnilo ve dnech 17. – 19. 6. 2016 v Českém Těšíně. Z Polska přijela Danuta Szczepeňská, která vyprávěla o své cestě po Ugandě, Kongu a Rwandě, a Wojtek Zięba se ženou, která zaujala svou přednáškou o své práci mezi Pygmeji v Kamerunu.
- ➔ **Facebook Adopce srdce:** <https://www.facebook.com/Maitri.AdopceSrdce>
(nejaktuálnější informace o Adopci srdce a činnosti hnutí Maitri)

Informátor Adopce srdce, občasník pro účastníky programu, číslo 38, červenec 2016

Pro vnitřní potřebu vydává Hnutí solidarity s chudými třetího světa MAITRI

Připravil Josef Kuchyňa, Komárovice 1, 588 22 Luka nad Jihlavou

Email: maitri@email.cz WWW: maitri.jinak.cz / hnutimaitri.cz